

Vi anhålla vördsamt om remiss till vederbörligt utskott, samt att utskottet vid behandlingen af denna motion täckes föreslå de förändringar, som för vinnande af motionens syfte erfordras.

Stockholm den 30 januari 1892.

A. Åström.

G. Jansson,
Krakerud.

I motionens syfte instämma:

N. Boström.

J. E. Wikstén.

Nils Wallmark.

J. A. Lundström.

Joh. Nydahl.

N:o 154.

Af herr **C. Wallis m. fl.**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till införande af progressiv arfskatt.*

Arfskatten, som i de flesta af Europas länder förefinnes i en eller annan form, har sedan längre tid i ett stort antal af dem varit progressiv antingen så, att arvinges fjernare skyldskap med arflåtaren medför större beskattning af arffallet, eller ock så, att skatten växer i mån af arffallets storlek; i flera länder utgår arfskatten efter båda dessa grunder för progressionen. De skäl, som anförts för att sålunda göra arfskatten progressiv, hafva varit många och talande. Hvad den progressiva arfskatten i egentlig mening — den, som växer med arffallets storlek — beträffar, har man gjort gällande, att den utgör en beskattning, som mer än de allra flesta tillgodoser den rigtiga beskattningsprincipen, att skatten bör företrädesvis träffa dem, som lättast förmå bära densamma. Den progressiva arfskatten gör detta, i fall, såsom skett i länder der den införts, ett skattefritt minimum af det samlade arvet eller af arfslotten medgifves. Detta medgifvande medför också

fördelen af en hög grad af enkelhet i skattens indrifvande, och då den i så fall endast drabbar sådana, som samtidigt med skattens erläggande vunnit en afsevärd förbättring i sina ekonomiska vilkor, utgöres densamma med lätthet. I de länder, der den införts, har erfarenheten visat, att den dessutom tillför staten väsentligen ökade inkomster, som exempel hvarpå kan anföras, att den för närvarande årligen lemnar i England (omkr.) 153 millioner kronor, i Frankrike 117, i Italien 30, i Österrike 22, i Holland 18, i Belgien 13½.

Vid 1886 och 1891 års riksdagar väckte herr R. Gustafsson motion om att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t anhålla om utarbetandet af ett lagförslag angående progressiv arfskatt. Vid båda riksdagarna hemställde bevillningsutskottet, att motionen ej måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda, och grundade denna sin hemställan båda gångerna hufvudsakligen på ett och samma skäl, nemligen att något behof för staten att skaffa sig ökade inkomster för tillfället ej föreläge.

Detta skäl har för närvarande förlorat sin giltighet. Statens behof af ökade inkomster är sådant, att regeringen föreslagit betydligt ökade industritullar, och förslag om införandet af maltskatt och förökad skatt på hvitbetssockertillverkningen äro att vänta. Dessa skatter äro konsumtionsskatter, som i större eller mindre mån komma att mest drabba den ekonomiskt sämre lottade delen af befolkningen. Då det synes mig riktigt att, så vidt ske kan, statsverkets ökade behof tillgodoses genom skatter, hvilka, såsom den progressiva arfskatten, med skattefritt minimum företrädesvis drabba dem, som lättast kunna bära skattebördan, vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville genom en skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t måtte låta utarbeta och för en kommande Riksdag framlägga förslag till arfslag, så affattad, att ett minimum af det samfälda arivet eller af arflotten blir skattefritt, men att bevillningen å belopp öfver minimum må progressivt stiga med arfvets eller arflottens belopp.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 30 januari 1892.

Curt Wallis.

Olof Olsson.

Fridtjuv Berg.

J. A. Fjällbäck.